

KULTUR & NÖJE

Bild: MARITA ADAMSSON

BLANDKONST. Juliane Bauers dans blandas med ljud, poesi och videoprojektioner.

Fragment från Berlin på Vitlycke

VITLYCKE

Fragment av poesi, av videospelningar, av ljud. Det kan väl bilda en berättelse i berättelsen? Ja, Das Berliner Requiem blir en del i temat för Göteborgs konstbiennal.

I kväll framför Peter Uhr och Juliane Bauer verket på Vitlycke Centre for Performing Arts. Framträdandet har flyttats dit från fuktstakade Lokstallet och Peter Uhr är mitt i övervämningsbedrövelsen glad över alla kreativa möten det skapar, när han, Juliane och ljud- och ljus teknikerna Jonas Bonnier och Robert Axelsson möter andra som är verksamma på centret.

– Det är i blandformerna konsten utvecklas nu. Det samma gäller litteraturen, säger han.

Så har det aktuella verket också gjort en resa från ljudkoncept till en performance med inslag av dans, video, ljud och ljus.

RESAN HAR VARAT länge. Redan för 14 år sedan började konceptet gro, när Peter, som delar sin tid mellan Koster och Berlin, började fångas av de många minnesstenarna i Berlins gator med namn på alla dem som deporterades till koncentrationslägren. Stolpersteiene – snubbelstenar – kallas de och Peter tillhör dem som stannade upp och tänkte efter när han snubblade på dem. Han

skrev ner namnen och efterhand började han känna igen judiska namn också i Sverige. Sammanhanget växte.

Han funderade på att göra ett rent ljudverk med namnen lästa till musik men började lägga till filmat material, videospelningar i bild och ljud som han gjort på olika håll i Berlin. Han hade till exempel samlat ljudet av olika cykelklockor i staden.

– De hade unika toner, säger han.

Texter, ljud och filmsekvenser bildade som dagboksnoteringar med olika uttrycksformer.

SÅ VILLE HAN ha dansen med och började samarbetet med Juliane Bauer från Dresden, frilansande dansare inom den moderna traditionen. De har utbytt tankar, dikter och inspelade rörelsesekvenser, inspirerat varandra, hämtat ytterligare inspiration på Berlins många små dansscener och låtit verket växa vidare.

Nu dansar Juliane ett stycke ur Das Berlin Requiem framför en stor bild av påfåglar på Pfaueninsel, Påfågelsön, i Berlins utkant. Den stiliserade bilden av en dansande kvinnogestalt gör fåglarna sällskap som fond. En röst läser den tyska texten som också den innehåller ögonblicksbilder från Berlin, fragment ur en diktcykel skapad av Peter, som följer årtiderna genom staden.

– Flanörspoesi, säger han. Så växlar bilden till en

SLUMPEN. Ljudupplevelsen styrs bland annat av vad Peter Uhr i stunden får in på kortvågsradion.

”De hade unika toner”

PETER UHR
om Berlins cykelklockor

nattlig storstadscen. Peter har filmat den från Berlins berömda tv-torn vid Alexanderplatz. När han kom tillbaka i dagsljus dagen efter för att komplettera filmen stoppades han. Det var inte tillåtet att filma från tornet.

– Jag smugglade in kameran och stod och hängde nära baren. De lät mig vara, berättar han om kvällen innan, när den här filmsekvensen blev till. Så tillägger han att föreställningen också innehåller soundtrack från påfåglarna, som en lantligare variant av Berlins ljudvärld.

Nu sitter Peter på en orien-

talisk matta på Vitlycke gård, omgiven av elektronik, och fångar upp knastrigt kortvågsljud i radion. Han konstaterar att det brukar vara bättre mottagning på kvällarna. Föreställningstid ger alltså turligt nog ökade förutsättningar för akustiska överraskningar. Här kommer det att handla om liveelektronik och slumpen styr.

DEN SOM TILL äventyrs kommer att uppleva Das Berliner Requiem både på Vitlycke och någon gång i framtiden i Berlin möter alltså delvis olika ljudinslag, beroende på vad Peters radio fångar upp.

– Kortvågsradio var stort på 70-talet. Då bodde jag i Tunisien och vi tog in Radio Luxemburg, säger han.

MARITA ADAMSSON

0526-624 02 marita.adamsson@stnb.se